

[I. A. Hansen.]

den Bagtanke, at havde man først Rammerne, vilde Pengene bagefter komme af sig selv. Det er udelukket, fordi der under Forhandlingerne om 1922-Ordnningen blev sagt Gang efter Gang fra vor Side, af den nuværende Forsvarsminister, som den Gang var Formand for Udvalget, og af mig, som var Ordfører for vort Parti, at det var vor Mening, at det økonomiske Grundlag, som Rigsdagen her afstak, skulde holdes, og holdt Budgetterne ikke, maatte der tages Forholdsregler, som sikrede, at de holdt. Det er dette, som det foreliggende Lovforslag blandt andet gaar ud paa. Dette Forslag er i nøje Overensstemmelse med de Forhaandsoplysninger, som den højtærede Forsvarsminister havde givet i Samlingen 1926—27. Det berører ikke Grundnerven i Ordningen af 1922, og vi vil fra vor Side bestemt fastholde, at det forringer ej heller det Forsvar, vi har i dette Øjeblik. Tværtimod, det skaber Overensstemmelse mellem Budget og Rammer. Det skaber et lidt mindre, men til Gengæld bedre udrustet Forsvar.

Naar man vil begrunde Paastanden om, at Forslaget vil medføre en Forringelse af 1922-Ordnningen, hæfter man sig særlig ved to Ting for Hærens Vedkommende. Man hæfter sig ved den formindskede Fodfolksstyrke og Artilleristyrke og den forkortede Tjenestetid. Ja, der indkaldes i alt 350 Mand mindre til Fodfolket og 118 Mand mindre til Artilleriet. Men tør man da i Alvor kalde denne Mandskabsformindskelse paa i alt 468 Mand for et Brud med Grundnerven i Forsvarsordningen? Tør man dette, naar det dog er en Kendsgerning, at saavel Infanteriet som Artilleriet, samtidig med at denne Formindskelse af Indkaldelserne finder Sted, forsynes med bedre Vaaben, end de har nu? Tør man, spørger jeg, i Alvor paastaa, at dette alt i alt er en Forringelse af Fodfolkets og Artilleriets Kampkraft sammenlignet med det, vi har nu?

Saa er der Indskrænkningen af Tjenestetiden. Ja, den første Tjenestetid foreslaas for Fodfolkets Vedkommende nedsat med 30 Dage fra 5 til 4 Maaneder og Genindkaldelserne med 14 Dage. Men denne Indskrænkning af Tjenestetiden er jo ikke nogen dansk Opfindelse. Vore Nabolande, Sverige og Norge, har allerede taget et lignende Skridt, og jeg ved ikke af, at det har haft skæbnesvangre Følger for det norske og det svenske Forsvar. Jeg skulde tro, at den værnepligtige danske Ungdom hverken fysisk eller intellektuelt staar tilbage for den svenske og den norske Ungdom. Jeg skulde

dog heller ikke tro, at Skole, Skytte- og Sportsforeninger helt forgæves har arbejdet her i Landet i mere end en Menneskealder. Men om Tjenestetid og Genindkaldelse og andre Enkeltheder kan man naturligvis forhandle. Hvad jeg ganske bestemt vil afvise, er Talen om, at de to Ting, jeg her har peget paa, er af en saadan Karakter, at man kan tale om et Brud med Ordningen af 1922. Det er hovedsagelig paa disse to Punkter, at Angrebene paa Forslaget sættes ind: Formindskelsen af de indkaldtes Tal og Nedsættelsen af Tjenestetiden. Den første drejer sig, som sagt, om 468 Mand aarlig alt i alt, den sidste om 2 Gange 14 Dage til Genindkaldelse og 1 Maaned af den første Tjenestetid. Det er alt. Man kan ikke mene, at med disse 468 Mand og denne Forkortelse af Tjenestetiden staar og falder Hærens Brugbarhed.

Der er dem — og det er efterhaanden ikke saa ganske faa —, der mener, at Ulykken her i Landet er, at Partierne for længst har taget deres Standpunkt i denne Sag og fastholder dette Standpunkt ganske uden Hensyn til, hvilket Materiale, hvilke Oplysninger, hvilke Argumenter der lægges paa Bordet. Ja, saadan kan det undertiden se ud. Det eneste Argument, som jeg har set gøre noget Indtryk i dansk Militærdiskussion, er i Virkeligheden Verdenskrigen, men det skal dog siges til Nationens Ros, at den gjorde til Gengæld et ikke ringe Indtryk. Hos nogle Partier syntes dette dog allerede glemt eller i hvert Fald ønsket glemt den samme Dag, som Krigen var endt, hos andre har Indtrykket været mere varigt. Jeg tror, at paa vort Folk som Helhed har Indtrykket i hvert Fald været saa afgørende, at der nu ikke længere er Tvivl om, at vi skal have et militært Værn, og paa denne Opfattelse bygger jeg Haabet om, at det trods alle Meningsforskelligheder skal lykkes at naa til Enighed om en Ordning, der passer til Landet militært som økonomisk.

Spørgsmaalet: Hvad skal et dansk Forsvar nytte? stilles ikke længere i Alvor i dansk Militærdiskussion udenfor Partitaktikernes Kred. Verdenskrigen har vist, at det *kan* nytte, at et Land, selv et lille Land, har et militært Beredskab. Sønderjydernes Repræsentant i den tyske Rigsdag, senere i den danske, Hr. H. P. Hanssen, har fra denne Talerstol delagtiggjort Landet i sine Erfaringer om, hvad Militærberebetskabet nyttede Danmark i Krigens Aar. Under to kritiske Situationer var efter hans Skøn den Omstændighed, at Landet havde et Forsvar og en Regering, der for-